

בעשרה טון של בטון לבן

הביא דני קארוואן את ארץ ישראל

לביאולה בוונציה והפך התגלית של

תערוכת האמנות החשובה בעולם

שלוש. כדי למנוע תלונות מצד מדינות ערב הנוטלות חלק בתערוכה, מוצגת יצירה זו כיצירה אישית ולא במסגרת לארץ ישראל.

ההצלחה של דני קארוואן בתצוגה היתה מסתיעה בעוצמתה. באולמות הביתן הישראלי שנצבעו לבן, כשריצפת הביתן הוספת לחלק מהיצירה. הצליח דני ליצור עולם הפועל על המבקרים כבמטה קסם. יפהפיות איטלקיות בצד מנהלי מוזיאונים מנייר-ירוק או בעלי-גלריות מסאריס ומילנו, צועדים יחפים על פני היצירה, נסתפים בצלילים המורחים המרחפים בחללה, ש-אינם אלא צלילי הרוח המידברית בנגב. התגובות לא איחרו לבוא. דניס רנה, בעלת הגלריית בנייר-ירוק ופאריס, זו ש-גילתה את ואסארלי לפני 25 שנה, הזמינה את דני להציג בפאריס. תומס מסר, מנהל מוזיאון גוגנהיים בנייר-ירוק, חלק לקארוואן שבחים ללא סיג. הקומיסאר הרוסי של

העובדים בשיטות העוברות מאב לבן זה 500 שנה.

החלק הראשון של היצירה הוא מיסלס המידע, הצושה הנכנס לביתן קורא את סיפור היצירה על הקיר (הדיננות היו ה-פיסול הסביבתי הראשון - הם, רך, מלסך - המשתנה המידע, שם השארתי את עקבי בתי כילד כשצלי הורה לי את השעה. תעלות-ההשקאה של הפרדסים, הצעדים המאבילים אל בריכות ההשקאה, קול משי אבת-המים וצליל משב הרוח, שייכים לי וזיכרונות אשר עיצבו את שורשי" וצופה בשלושה סרטים המוקרנים שם, האחד על אנדרטת-הנגב ושניים אחרים על עבודתו של דני ועל עיצוב היצירה שבביתן.

במיסלס השני מתחיל הפיסול הסביבתי, בלבן בוהק, כשקארוואן משתמש בפתחים שבתיקרת הביתן כדי ליצור בתוך הפסל שעוני-שמש, המבקרים, המתבקשים לצעוד על פני היצירה יחפים - "אני צעדתי

פוליטיקה

האמן והדגם

דני קארוואן מתכנן את המיבנה הסביבתי שלו, המוקדש לשלום בין ישראלים ופלסטינים, בדגם של הביתן הישראלי הניצב בביאולה של ונציה. המיבנה שיצר, העשוי כולו בטון לבן, משתרע על-פני שלושת המיפלסים שבביתן, כשבחלקו העליון של הדגם משתלבים בו גם השמש, הרוח והמים.

של סקידים עייפים וחסרי תודעה אמנר-תית. בהעדר תקציב לא יכול היה קארוואן לחתום הזויים ולסכם מחירים. עד שוועדה מיוחדת אישרה את הקצבת מטבע-החוק שניתנה לו עלו המחירים באיטליה ושוב לא הספיקו כספי ההקצבה. לולא היו ל-קארוואן ידידים שהיו מוכנים לאכסנו בר משך שלושה חודשים ולהלוות לו כספים, הוא היה בורח חזרה לארץ.

ביאשו טילפן קארוואן אישית לביתן של שר-האוצר יהושע רבינוביץ, ועקב כי (המשך בעמוד 40)

התצוגה חסוביטית טען שקארוואן צריך היה לזכות בפרס הראשון, אלא שבביאולה אין מחלקים סרטים. הרוסי ביקש שיצטוו אותו בעיתונות הישראלית והשתומם כש-נשאל אם הדבר לא יזיק לו.

צייך מצרי בשם סאליס, המציג בביתן חמצרי, ניגש אל קארוואן, לחץ את ידו ואמר לו: "לו כולם היו מדברים בשפה שלך היה השלום בינינו הוסך לעובדה. אנחנו אחים-אמנים. הייתי רוצה להציג עמך יחד בתערוכה משותפת בקהיר ובי-תל-אביב."

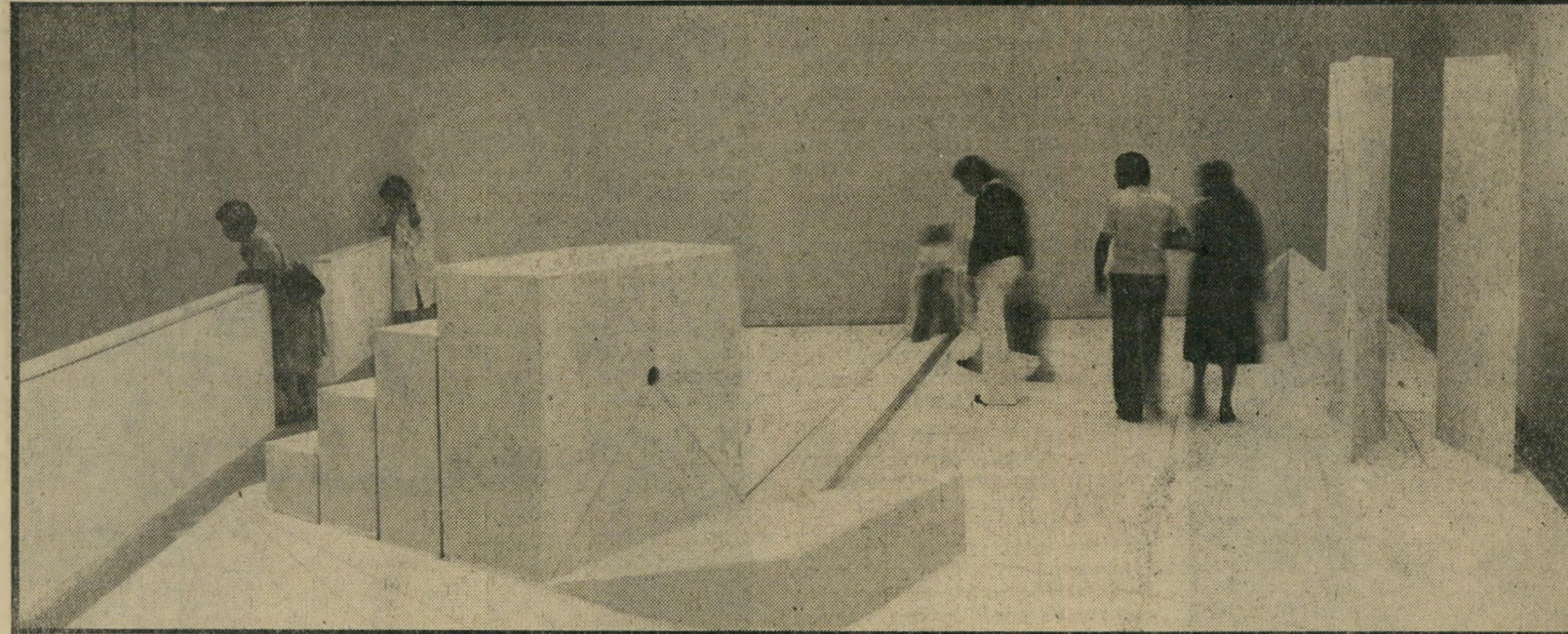
אלם הסיפור האמיתי של הביאולה אינו סיפור הצלחתו המסחררת של קרא-וואן. הוא שייך לביוגרפיה הישראלית, שכמעט והכשילה את הופעתו של קארוואן בביאולה וכמעט מנעה מישראל את ה-תחילה בתחום האמנות, בה היא זוכה עתה.

אילו היה אמן ישראלי אחר נשלח ל-

יחף על חולות תל-אביב, אתם תצעדו יחד פים בוונציה!" - מטפסים עליה למיפסל גבוה יותר, שם עוברת תעלת-מים ושם נשמע (מסליל הקלטה שהוקלט באנדרטת-הנגב) קול משב הרוח במידבר.

ביתן הרוס למחצה

מ ילבר הפסל בתוך הביתן, יצר דני יצירה שניה, אותה הועיד תחילה ל-שמש במיגרש-מישהקים לילדים בביאולה. זה פסל המורכב בתשעה אלמנטים פיסוי-ליים, עשויים מלט לבן גם הם. הנהלת הביאולה בחרה ביצירה זו כדי לפתוח את התערוכה, הציבה אותה בשערי גן הביא-ולה, כששלט מומין את המבקרים לטפס על היצירה ולהשתעשע בה. ליצירה זו העניק קארוואן את השם "ירושלים עיר-

"אני מקדיש ביתן זה לשלום שישרוד בחולות הלבנים שבהם גדלנו יחד..."